

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/129/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206287
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617206287.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Obec Svätý Kríž, so sídlom Svätý Kríž 152, IČO: 00 315 508, právne zastúpený JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom, so sídlom Letná 61, Spišská Nová Ves, IČO: 42 109 264, proti žalovanému: Q. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. I. XX, právne zastúpený JANČI & Partners s.r.o., so sídlom Belopotockého 720/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, o náhradu škody spôsobenú trestným činom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 11C/26/2017-147 zo dňa 31. januára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil povinnosť žalovanému zaplatiť sumu 19.577,61 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. októbra 2015 do zaplatenia, všetko do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku o trovách konania, **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšnej časti **z o s t á v a** rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 19.577,61 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. októbra 2015 do zaplatenia, všetko do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). V zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník (výrok III.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný zodpovedá žalobcovi za škodu, ktorú mu spôsobil pokračovacím zločinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2, 4 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že najprv ako spoluvlastník a zároveň jediný konateľ subdodávateľskej spoločnosti MKM REMONT, s. r. o., so sídlom Svätý Kríž 43, IČO: 31 633 099, uskutočňujúcej pre spoločnosť AGS spol. s r. o., so sídlom Priemyselná 14, Prievidza, IČO: 31 618 375 výstavbu tridsiatich bytových jednotiek, po neúspešnej snahe o ich predaj, v rámci výkonu protiprávnej kumulácie postavenia súkromného podnikateľa a výkonu mandátu starostu obce, ako starosta obce Svätý Kríž zabezpečil prevod bytových jednotiek a nimi zastavaného pozemku do vlastníctva obce za kúpnu cenu 1.579.769,90 eur s DPH, pričom časť prostriedkov obce Svätý Kríž získal poskytnutím nenávratnej dotácie od Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, prostredníctvom Štátneho fondu rozvoja bývania s tým, že v zmysle kúpnej zmluvy podpísanej medzi obchodnou spoločnosťou AGS spol. s r. o. ako predávajúcim a obcou ako kupujúcim dňa 13.01.2010 mali byť bytové jednotky pri ich kúpe vybavené kuchynskými linkami s elektrickými sporákmi v hodnote podľa krycích listov rozpočtu vo výške 26.100,- eur bez DPH, čo sa nezakladalo na pravde, čím obci

Svätý Kríž spôsobil žalovaný po odpočte poskytnutej štátnej dotácie vo výške 6.522,39 eur, škodu vo výške 19.577,61 eur, teda plnenie získané z rozpočtu štátneho fondu použil v rozsahu väčšom na iný ako určený účel a spôsobil tým väčšiu škodu, čím spáchal pokračovací zločin subvenčného podvodu. V bližších podrobnostiach súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutkové a právne závery vyplývajúce z už právoplatného rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27.06.2016, sp. zn. 3T 10/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 01.06.2017, sp. zn. 3To 117/2016, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného a ktorým bol okresný súd podľa § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) viazaný, pokiaľ išlo o osobu páchatela, ako aj jeho vinou. Okrem toho pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z toho, že pokiaľ je znakom skutkovej podstaty spáchaného zločinu aj spôsobenie väčšej škody, je súd viazaný nielen vznikom škody, ale aj jej výškou tak, ako bola ustálená v trestnom konaní. Pokiaľ aj žalovaný namietal, že žaloba neobsahuje úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie poukázal práve na skutkovú vetu odsudzujúceho trestného činu, v ktorej bolo dostatočne vymedzené, aké sú okolnosti podstatné pre rozhodnutie v danej veci, výroková časť odsudzujúceho rozsudku jasne, určito a zrozumiteľne uvádza konanie žalovaného, obsahuje konkrétnu výšku škody v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, čiže pre toto civilné sporové konanie je záväzne rozhodnuté aký skutok sa stal, kto ho spáchal, aká škoda a v akej výške v majetkovej sfére žalobcu bola týmto skutkom spôsobená. V konečnom dôsledku tento sa v postavení obžalovaného na hlavnom pojednávaní 27.06.2016 k spáchaniu skutkov priznal, urobil vyhlásenie pre potreby ďalšieho konania, a preto jeho obranu v civilnom konaní považoval súd prvej inštancie už za účelovú. Pokiaľ sa za ďalšie žalovaný bránil aj vznesenou námietkou premlčania ani túto námietku nepovažoval okresný súd za dôvodnú. Uviedol, že žalovaný v konaní tvrdil, že žalobca mal o škode vedomosť už z kontrolných zistení Štátneho fondu rozvoja bývania, ktoré boli prerokované na obecnom zastupiteľstve dňa 29. októbra 2012. Subjektívna premlčacia doba v konaniach o náhradu škody z trestného činu začína plynúť od okamihu, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Pokiaľ by žalobca mal vedomosť o výške škody a o protiprávnom konaní žalovaného, ktorým bola táto škoda spôsobená, už z týchto kontrolných zistení by vyšetrovateľ už dňa 06.02.2013 vzniesol žalovanému obvinenie aj za predmetný skutok. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru - odboru kriminálnej polície zo dňa 06.02.2013 ČVS: ORP-346-OEK-LM-2012 bolo žalovanému vznesené obvinenie pre celkovo 5 trestných činov, avšak nie na tom skutkovom základe, na podklade ktorého si žalobca uplatňuje náhradu škody. Až uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva policajného zboru - odboru kriminálnej polície zo dňa 07.03.2014 ČVS: ORP-346-OEK-LM-2012 došlo k rozšíreniu trestného stíhania aj pre predmetný skutok, ktorý bol kvalifikovaný ako zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o čom bol žalobca ako poškodený písomne upovedomený dňa 3. októbra 2014, avšak nepochybné o ňom mal vedomosť už 16.06.2014, kedy starosta obce pri výsluchu poškodeného uplatnil náhradu škody aj v súvislosti s týmto skutkom. Od tohto okamihu súd prvej inštancie ustálil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, ktorý záver vyslovil už aj odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení (viď ďalej bod 16). Okresný súd ďalej konštatoval, že žalobca si v postavení poškodeného v trestnom konaní neuplatnil náhradu škody dňa 16.06.2014 riadne, pretože starosta obce pri výsluchu poškodeného uviedol, že výšku škody spresní vyšetrovateľovi písomne. Z pripojeného trestného spisu bolo zistené, že až podaním zo dňa 10.07.2015, ktoré bolo doručené vyšetrovateľovi dňa 15.07.2015, si žalobca ako poškodený uplatnil náhradu škody riadne, jeho nárok v celkovej výške 19.577,61 eur bol súčasťou celkovo uplatnenej škody vo výške 155.107,78 eur. Uvedeným okamihom žalobca pri uplatňovaní náhrady škody v konaní riadne pokračoval, zotrval na svojom nároku, a preto súd prvej inštancie konštatoval, že v období od 15.07.2015 do 27.06.2017, to znamená do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, premlčacia doba spočívala. Do začiatku spočívania premlčacej doby (t.j. od 16.06.2014 do 15.07.2015 - pozn. odvolacieho súdu) uplynula doba 1 roka a 29 dní. Žaloba bola pritom podaná dňa 04.09.2017, čiže necelé 3 mesiace po skončení spočívania premlčacej doby, a preto okresný súd konštatoval, že bola podaná včas, t.j. v zákonom stanovenej lehote. Žalovaný namietal aj výšku škody, avšak nenavrhol v tomto smere žiadne dôkazy, netvrdil ani nepreukázal, že by škoda nevznikla v uplatnenej výške a preto aj s poukazom na tú skutočnosť, že žalovaný sa na hlavnom pojednávaní priznal k spáchaniu skutku, súd prvej inštancie túto jeho obranu považoval za účelovú. Popri istine okresný súd priznal žalobcovi aj zákonné 9 % ročné úroky z omeškania od 29.10.2015 do zaplatenia. Prvýkrát sa žalovaný mohol dozvedieť o nároku žalobcu na náhradu škody z uznesenia vyšetrovateľa o rozšírení obvinenia zo dňa 07.03.2014, ktoré si prevzal dňa 26.04.2014. Výšku škody však žalobca v trestnom konaní špecifikoval a riadne uplatnil až podaním zo dňa 10.07.2015, o čom sa žalovaný mohol preukázateľne dozvedieť až pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 28.10.2015. To znamená, že sa do omeškania dostal dňa 29.10.2015, pričom ku tomuto dňu predstavovali zákonné úroky z omeškania 9

% . V zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd prvej inštancie žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP; žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by úspešný žalobca nemal mať nárok na náhradu trov konania, súd v danej veci nezhliadol. Aj keď je žalovaný osobou vyššieho veku, skutočnosť, že uplatnený nárok vznikol v súvislosti s jeho úmyselnou trestnou činnosťou, spravodlivo vylučuje aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne o výške náhrady trov konania súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“), čo do výroku o uložení povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 19.577,61 eur spolu s príslušenstvom, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podal odvolanie. Súdu prvej inštancie vytýkal, že konanie vedené pred ním má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), to, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a napokon, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). V bližších podrobnostiach uviedol, že rozhodnutie je nezákonné, keďže je v rozpore s doterajšou rozhodovacou praxou v obdobných prípadoch. Žalobca pri uplatňovaní svojho nároku tento v žalobe nijako nešpecifikoval, iba opísal skutkovú vetu z trestného rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27.06.2016 sp. zn. 3T/10/2016. Takisto nijakým spôsobom nešpecifikoval výšku uplatneného nároku s poukazom na skutočnosť, že minimálna výška škody bola súčasťou skutkovej vety trestného činu, za ktorý bol žalovaný odsúdený. Okresný súd sa nesprávne stotožnil s takto špecifikovaným skutkovým a právnym stavom. Vyššie uvedený právny názor súdu prvej inštancie je nesprávny aj v rozpore s rozhodovacou praxou súdov. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo 41/2011 zo dňa 17. mája 2012, z ktorého vyplýva, že stále platí, že občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody, aj keď bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená. Civilné súdy sú v konaní o náhrade škody viazané existenciou nároku na náhradu škody. Výšku škody je však potrebné v každom jednotlivom prípade skúmať, pretože jej výška v trestnom konaní nie je riadne zistená (viď § 288 ods. 1 Trestného poriadku). Žalovaný poukázal aj na súdnu prax a viaceré stanoviská Najvyššieho súdu SR (R 47/1954, R 27/1977, R 22/1979 a podobne). Výrok rozhodnutia o tom, že bol spáchaný trestný čin, nerieši rozsah a výšku škody, a to ani vtedy, keď škoda je pojmovým znakom trestného činu. Medzi výškou škody uplatnenou v adhéznom konaní a výškou škody rozhodujúcou pre posúdenie trestnej stránky veci môže byť zásadný rozdiel. V danom konaní mal súd vykonať dokazovanie ohľadne výšky uplatnenej škody, keďže túto výšku žalovaný od počiatku rozporoval. Je zarážajúce, že súd v odôvodnení uvádza, že žalovaný síce namietal výšku škody, avšak nenavrhoval v tomto smere žiadne dôkazy. Pritom už na pojednávaní dňa 11.01.2018 súd odmietol vykonať všetky navrhnuté dôkazy s odôvodnením, že podľa § 193 CSP je súd viazaný trestným rozsudkom v celom rozsahu. Uvedených postupom súd prvej inštancie porušil základné princípy sporového konania v zmysle čl. 2 CSP, v zmysle ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. V danom prípade okresný súd nielenže rozhodol v rozpore s ustálenou súdnu praxou najvyšších súdnych autorít, ale svoje rozhodnutie nedokázal dôkladne a presvedčivo odôvodniť tak, aby odstránil akékoľvek pochybnosti o správnosti jeho záverov. Za ďalšie, napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne aj preto, lebo nesprávne vyhodnotil žalovaný vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú. V danom prípade škoda mala vzniknúť žalobcovi dňa 13.01.2010, pričom žalobca si škodu riadne a včas neuplatnil. V zmysle § 106 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 29. októbra 2012, kedy sa o nej žalobca dozvedel z kontrolných zistení ŠFRB a uplynula dňom 29. októbra 2014. Žalobca si podľa zistení súdu škodu uplatnil riadne až dňa 15.07.2015. Odvolateľ nesúhlasil s názorom okresného súdu, že žalobca sa o škode dozvedel dňa 16.06.2014 pri výsluchu starostu obce. Zo samotného výsluchu starostu uvedeného dňa je zrejmé, že o škode sa musel dozvedieť skôr ako priamo na výsluchu dňa 16.06.2014. Podľa presvedčenia žalovaného mal vyšetrovateľ vedomosť o predmetnom skutku už v čase, keď vzniesol žalovanému obvinenie pre 5 iných trestných činov. Dôvody, prečo za predmetný skutok vzniesol obvinenie až dňa 07.03.2014, sú len hypotetické (možno mu chýbal pokyn prokuratúra, nejaká listina zo ŠFRB a podobne). Osobitne žalovaný poukázal na tú časť výpovede starostu R. dňa 16.06.2014,

kde uvádza, že o chýbajúcich kuchynských linkách sa dozvedel z vykonaného auditu (kontrolné zistenia ŠFRB), ktoré boli prerokované na zastupiteľstve dňa 29. októbra 2012. Z uvedených dôvodov dal obci pokyn na vrátenie peňazí v plnej výške za kuchynské linky a sporáky. Vzhľadom na to, že súčasťou kúpnej zmluvy zo dňa 13.01.2010 bol krycí list rozpočtu, kde bolo jasne uvedené, čo je predmetom kúpy, je jednoznačné a nespochybniteľné, že žalobca vedel o vzniku škody už v roku 2012. Znalosť poškodeného o škode sa pre účely premlčania viaže na okamih, kedy získal informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o tom, kto zodpovedá za škodu a v akej výške táto škoda vznikla. V závere podaného odvolania žalovaný ešte predložil zápisnice z obecného zastupiteľstva zo dňa 24.09.2012 a 19.11.2012, z ktorých vyplýva, že už v roku 2012 obecné zastupiteľstvo prerokovalo predmetnú záležitosť, a teda vtedajší starosta mal vedomosť o tom, že súčasťou predaných bytových jednotiek neboli kuchynské linky, čím bola obci spôsobená škoda. Je nepochybné, že vzhľadom na činnosť hlavnej kontrolórky obce, ako aj na závery kontrolných zistení ŠFRB, obec mala vedomosť o výške škody, resp. túto škodu bolo jednoduché vypočítať. Rovnako mala obec vedomosť o tom, že predmetné kúpne zmluvy uzatváral žalovaný. Je teda nepochybné, že závery súdy ohľadom začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby sú nesprávne. Vyššie uvedené zápisnice žalovaný nemohol predložiť súdu v konaní pred okresným súdom, keďže k týmto zápisniciam nemal žiaden prístup. Zápisnice boli v dispozícii predchádzajúceho starostu obce, ktorý žalovanému odmietol poskytnúť v tejto súvislosti akúkoľvek súčinnosť. Žalovaný dokonca ani nemal vedomosť o tom, že takéto zápisnice existujú. Až po skončení pojednávania dňa 31. januára 2019 bol na tieto zápisnice upozornený novým vedením obce, preto ich predložil až teraz k podanému odvolaniu s poukazom na ustanovenie § 366 písm. d/ CSP ako prostriedok procesnej obrany. Žiadal, aby na uvedené skutočnosti odvolací súd prihliadol v súvislosti s posúdením začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Žalovaný odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

3. Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne, jasne, určito, zrozumiteľne a logicky vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia. K jednotlivým námietkam žalovaného uviedol, že pokiaľ sa týka skutkového stavu uvedeného v žalobe, tento sa zhoduje so skutkovou vetou výroku o vine trestného rozsudku. Bolo preto prirodzené a logické, že žalobca nemohol v žalobe uviesť iné skutočnosti, než tie, ktoré boli objektívne zistené v trestnom konaní a ktoré sa premietli aj do skutkovej vety o vine v trestnom rozsudku. Preto ak vymedzenie skutkovej vety v trestnom rozsudku bolo dostatočné na odsúdenie žalovaného, nemožno polemizovať o tom, či vymedzenie skutkových tvrdení v žalobe je dostatočné. Pokiaľ sa týka námietky o nesprávnom názore súdu o viazanosti rozsudkom v trestnej veci, v tomto smere žalobca poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 269/2011-55 z 23.11.2011. Zdôraznil, že výrok o vine v odsudzujúcom trestnom rozsudku obsahuje skutkovú a právnu časť. Obe časti tvoria jeden celok a nemožno ich oddeľovať. Pokiaľ znakom skutkovej podstaty trestného činu je aj spôsobenie väčšej škody, je súd viazaný trestným rozsudkom aj čo do výšky škody zistenej v trestnom konaní. Aby bolo možné v trestnom konaní konštatovať, že bol spáchaný určitý trestný čin, musia byť naplnené všetky jeho znaky skutkovej podstaty, inak trestný súd nemôže osobu uznať vinnou z daného trestného činu, lebo v zmysle Trestného zákona by sa nejednalo o trestný čin. V danom prípade je preto argumentácia žalovaného o potrebe osobitného dokazovania, čo do výšky škody nedôvodná, pretože ak by nedošlo k spôsobeniu škody v určitej výške, nebolo by možné kvalifikovať trestný čin podľa príslušnej skutkovej podstaty v danom prípade podľa § 225 ods. 2, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona. Nemožno sa stotožniť s názorom, že civilný súd nie je vôbec viazaný výškou škody zistenej v trestnom konaní. Tento názor bol podľa žalobcu už prekonaný spomínaným nálezhom ústavného súdu, ktorý sa síce výslovnou otázkou viazanosti civilného súdu výškou škody nezaobrá, avšak je postavený na rešpektovaní princípu právnej istoty. Civilný súd je preto podľa žalobcu viazaný trestným rozhodnutím aj pokiaľ ide o minimálnu výšku škody zistenú v trestnom konaní. V tomto smere poukázal na závery vyplývajúce rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co 91/2016 zo dňa 09.08.2016. Interpretáciu prezentovanú súdom prvej inštancie označil za správnu. Navyše žalovaným uvádzaný postup by bol neehospodárny, keďže by sa dokazovali skutočnosti už zistené v trestnom konaní. Celkom zjavne by bol takýto postup absurdný a odporoval ustanoveniu § 193 CSP. Okrem toho v danom prípade žalovaný ani vo svojom vyjadrení k žalobe, ani v duplike, ani na pojednávaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by malo vyplývať, že nedošlo k spôsobeniu škody v rozsahu uvedenom v odsudzujúcom rozsudku. Jeho námietky ohľadom potreby zisťovania vzniknutej škody sú preto účelové. Neopodstatnená je aj námietka premlčania. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že v súvislosti s posúdením jeho nároku nepostačuje iba domnienka a podozrenie o zodpovednom subjekte, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť o týchto skutočnostiach. Okresný súd správne a v zhode s

názorom odvolacieho súdu ustálil, že kvalifikovane sa mohol žalobca o rozhodnutých skutočnostiach dozvedieť najskôr až z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 07.03.2014. Preukázateľne bol žalobca o tomto uznesení upovedomený až dňa 03.10.2014, pričom aj z výsluchu starostu obce zo dňa 16.06.2014 vyplýva, že o tomto uznesení starosta vedel v čase výsluchu, a teda súd správne ustálil, že žalobca nemohol mať vedomosť o prejednávanej škode a o tom, kto ju spôsobil, skôr ako 16.06.2014. V tejto časti je záver okresného súdu zhodný s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v skoršom zrušujúcom uznesení, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný. V nadväznosti na uvedené žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/136/2018 a 11Co/168/2018, v ktorých súd opakovane konštatoval, že podľa gramatického výkladu zákona právo poškodeného uplatniť nárok na náhradu škody voči obvinenému (§ 46 ods. 3 Trestného poriadku) zákon priznáva poškodenému výslovne proti obvinenému, teda osobe, voči ktorej bolo vznesené obvinenie. Až po vznesení obvinenia, ktorému predchádzalo začatie trestného stíhania, sa osoba podozrivá zo spáchania trestného činu stáva obvineným, teda až po tom, keď trestné konanie bolo nielen začaté, ale bolo vznesené obvinenie voči páchatelovi, si môže poškodený účinne uplatňovať nároky na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Okresný súd sa taktiež v súlade s pokynmi, ktoré mu boli uložené odvolacím súdom, zaoberal podaním žalobcu zo dňa 15.07.2015, kedy správne uviedol, že žalobca si týmto podaním včas uplatnil nárok na náhradu škody, a preto nemohlo dôjsť k premlčaniu práva žalobcu. Aj v prípade, ak by došlo k premlčaniu práva žalobcu, čo sa ale nestalo, bolo by potrebné námietku premlčania zo strany žalovaného považovať za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a na túto námietku neprihliadať. Pokiaľ žalovaný k svojmu odvolaniu predložil aj zápisnicu zo zasadnutia obecného zastupiteľstva zo dňa 24.09.2012 a 19.11.2012, žalobca v prvom rade uviedol, že tieto zápisnice predstavujú procesne neprípustný dôkaz a nemôžu na ne prihliadať a za ďalšie z nich nevyplýva subjektívna vedomosť žalobcu. Tvrdenie žalovaného, že zápisnice nemal k dispozícii, je účelové, keďže nepreukázal, že by v minulosti žiadal žalobcu o predloženie predmetných zápisníc. Navyše, žalobca zverejňuje zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva na svojej webovej stránke, a teda žalovanému nič nebránilo sa s týmito zápisnicami oboznámiť a súdu ich predložiť. Tiež žalovanému nebránilo v konaní ako dôkaz navrhnúť, aby súd uložil žalobcovi povinnosť predložiť zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva. Nič ale z toho neurobil. Zo samotného obsahu zápisníc z rokovania obecného zastupiteľstva nevyplýva, že by žalobca už v danom čase mal kvalifikovanú vedomosť o všetkých skutočnostiach potrebných pre uplatnenie nároku. Žalobca sa mohol kvalifikovane o rozhodných skutočnostiach dozvedieť až z uznesenia o vznesení obvinenia. V zápisnici zo dňa 19.11.2012 sa uvádza stanovisko poslanca Ing. R., ktorý uviedol, že ide o výsledok kontroly a uvidí sa, ako sa k tomu postaví ministerstvo. Taktiež sa uvádza, že poslanci boli oboznámení s tým, že po 01.01.2013 sa ŠFRB ohlásil na hĺbkovú kontrolu všetkých nimi poskytnutých prostriedkov. Z uvedeného je zrejmé, že v čase konania obecného zastupiteľstva nemohol mať žalobca kvalifikovanú vedomosť o skutočnostiach potrebných pre uplatnenie svojho nároku. Nanajvýš mohol mať žalobca v tom čase podozrenie, nie kvalifikovanú vedomosť. Touto otázkou sa súd tiež riadne zaoberal a náležite ju vysvetlil, preto sú námietky žalovaného nedôvodné. Napokon, pokiaľ žalovaný napadol aj výrok o povinnosti na zaplatenie úroku z omeškania trov konania, vo vzťahu k tomuto výroku neuviedol žiadnu argumentáciu. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil povinnosť žalovanému zaplatiť sumu 19.577,61 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. októbra 2015 do zaplatenia, všetko do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil (výroky I. a III.). Vo výroku, ktorým súd prvej inštancie v zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol, zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý (výrok II.).

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie

citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvárajú organickú kompletizujúcu jednotu. Z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

7. V danom prípade okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom, v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalovaného vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

8. K jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa týka tvrdení žalovaného - odvolateľa, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval výšku uplatneného nároku, uvedené sa nezakladá na pravde, pretože oboznámiac sa s obsahom spisu odvolací súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu obsahuje všetky náležitosti vyžadované Civilným sporovým poriadkom. Žalobca v žalobe dostatočne jasne a určito popísal skutkový stav, ktorý umožňoval okresnému súdu o žalobe konať a rozhodnúť. Špecifikáciu svojho nároku žalobca tiež bližšie vysvetlil na pojednávaní konanom dňa 11.01.2018 (viď zápisnica o pojednávaní - č.l. 55 a nasl. spisu).

9.1. Neobstojí ani námietka nesprávne zisteného skutkového stavu, pretože súd prvej inštancie vykonal podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci dostatočné dokazovanie, podania žalobcu boli žalovanému riadne doručené (č.l. 20, 40 spisu), k týmto sa mal možnosť vyjadriť, obsah predložených listín žalobcom bol obom stranám známy na pojednávaní dňa 31.01.2019, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku. Z obsahu spisového materiálu teda vyplýva, že súd prvej inštancie vytvoril žalovanému dostatočný priestor pre uplatnenie jeho procesných práv, pričom žalovaný túto možnosť aj využil. Správne tiež súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 193 CSP, v zmysle ktorého bol viazaný tým, že žalovaný spáchal trestný čin, čo mal za preukázané z trestného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 3T/10/2016.

9.2. Ani námietku o nedostatočnom vykonaní dôkazov (ohľadne výšky uplatnenej škody) odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, pretože povinnosťou súdu prvej inštancie nie je vykonať všetky účastníkmi navrhované dôkazy, ale podľa § 185 ods. 1 CSP sám rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. V danom prípade oboznámiac sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia ako aj obsahom celého spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že už tie dôkazy, ktoré vo veci boli vykonané, poskytovali dostatočný podklad pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci.

9.3. V súvislosti s vytýkanými skutkovými závermi okresného súdu odvolací súd tiež uvádza, že do obsahu práva účastníka občianskeho súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/1997). Tiež do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali, alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Skutočnosť, že okresný súd nevykonal dokazovania v rozsahu žiadanom žalovaným, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu, či práva na spravodlivé súdne konanie, by bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver vo veci konajúceho súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (Nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 350/2008). Konanie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje, pretože dostatočným

spôsobom objasnil skutkový stav, keď uviedol, že základ nároku žalobcu bol v danom prípade ustálený vo výroku trestného rozsudku, na ktorý poukázal a ktorým rozhodnutím bol viazaný.

10. Neopodstatnená je aj námietka nesprávneho právneho posúdenia pokiaľ ide o interpretáciu nálezu ústavného súdu, v zmysle ktorého „...rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom o vydaní v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskom právnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal...“. Súdny sú teda viazané odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia a okresným súdom boli zistené. To platí aj o zistení vzniku škody v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Konajúci súd si teda nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené skutkové podstaty určitého trestného činu. Následkom protiprávneho konania bol vznik škody, a teda, ak okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že žalovaný spáchal pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania žalovaného, vzniku škody a jej následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, čo v danom prípade bolo naplnené, keďže súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť škodu presne v tej výške, v akej bolo spôsobenie škody konštatované vyššie uvedeným trestným rozsudkom. Pravdou je, že v texte nálezu ústavného súdu nie je výslovne uvedené, že by súdy rozhodujúce o náhrade škody v civilnom konaní boli viazané aj výškou škody. V tomto smere okresný súd vychádzal zrejme zo záverov rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/91/2016 zo dňa 09.08.2016, ktorý takýmto spôsobom interpretoval nález Ústavného súdu SR. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom odvolateľa, že v konaniach o náhrade škody vyvolaných na základe právoplatného trestného rozsudku stále platia závery vyplývajúce z doterajšej judikatúry Najvyššieho súdu SR (R 22/1979), v zmysle ktorej ak je v čase rozhodovania civilného súdu právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté, že bol spáchaný trestný čin, je súd viazaný výrokom, že bol trestný čin spáchaný a výrokom, kto ho spáchal; súd je pritom viazaný výrokom, nie odôvodnením trestného rozhodnutia, avšak na druhej strane je potrebné tieto závery vykladať v kontexte už spomínaného a citovaného nálezu ústavného súdu. Z uvedeného vyplýva, že len v tých prípadoch, keď škoda nie je pojmovým znakom skutkovej podstaty trestného činu, si môže civilný súd rozhodujúci o nároku poškodeného na náhradu škody urobiť úsudok o výške škody v rozsahu odlišnom, než vyplýva z právoplatne skončeného trestného konania resp. môže ísť o prípady, keď v úvahu prichádza spoluzavinenia inej osoby na vzniku škody (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 562/99 resp. sp. zn. 25 Cdo 818/2004). Rozsah viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku (porovnaj tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 101/2012). Záverom odvolací súd k námietke nesprávnej interpretácie nálezu ústavného súdu, nesprávneho právneho posúdeniu v otázke viazanosti súdy škodou, ktorá má základ vo vedenom trestnom konaní uzatvára, že výsledky vykonaného dokazovania - ako tomu nasvedčuje obsah spisu - umožňovali v danom spore prijať ten právny záver o rozsahu viazanosti civilného súdu rozsudkom trestného súdu, na ktorom súd prvej inštancie súd založil svoje rozhodnutie (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co 168/2018 zo dňa 31. júla 2018 resp. rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 6Co 136/2018 zo dňa 17. októbra 2018).

11. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení námietky premlčania, k predmetnému odvolací súd najskôr vo všeobecnosti uvádza, že podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Súd je povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať. Podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu premlčí za tri roky a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

12. Pri právach na náhradu škody ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 106, a to kratšiu subjektívnu (odsek 1) a dlhšiu objektívnu (odsek 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Ak napríklad odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody, uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa

premlčalo. Aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna 10-ročná premlčacia doba podľa ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

13. Podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Občiansky zákonník v tomto ustanovení viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného: a/ o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti), ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde; okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním; b/ o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t.j. o zodpovedajúcom subjekte. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o tom). Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu preukázateľného získania informácií o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne, ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a jeho zodpovednosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/82/2009).

14. Občiansky zákonník v § 112 upravuje prípad, keď dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby, ktorému hovoríme spočívanie premlčacej doby. Jeden z prípadov, kedy dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby je, kedy veriteľ uplatnil v premlčacej dobe právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje (§ 112 veta prvá). Právo je uplatnené na súde, keď je podaná žaloba a ďalej vtedy, keď oprávnený subjekt v priebehu prebiehajúceho súdneho alebo iného konania uplatní svoje subjektívne právo (napr. právo na náhradu škody). Podľa ustálenej judikatúry a teórie, ak dôjde k uplatneniu iba časti pohľadávky, nastáva spočívanie premlčania iba pri tejto časti. Prípacom konania, v rámci ktorého dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby, je i tzv. adhézne konanie, teda konanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania. Ak v trestnom konaní nedošlo k uloženiu povinnosti nahradit' poškodenému uplatnenú náhradu škody, mal poškodený možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v občianskom súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej plynutie pokračovalo po skončení trestného konania (R 31/1974).

15. Riadne a včasné uplatnenie znamená, že nie sú žiadne pochybnosti o uplatnenom nároku, pričom zákon výslovne požaduje, aby boli z návrhu zrejmé dôvody a výška uplatneného nároku; stačí, ak poškodený ako dôvod uvedie, že skutkom uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia mu bola spôsobená škoda a z tohto dôvodu si uplatňuje nárok na náhradu škody; pokiaľ ide o výšku nároku, treba uviesť aspoň konkrétnu minimálnu výšku spôsobenej škody, prípadne odkaz na dokument (písomnosť), kde je výška určená; nestačí však také vyjadrenie, ktoré odkazuje na budúce vyčíslenie škody. Uplatnenú minimálnu výšku škody možno ďalej upresňovať až do doby, než sa súd na hlavnom pojednávaní (verejnom zasadnutí o dovolaní) odoberie na záverečnú poradu, keďže na určenie výšky uplatneného nároku môže mať vplyv dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí o dovolaní; nárok musí byť uplatnený voči konkrétnemu obvinenému. Za nesprávne uplatnený nárok na náhradu škody treba považovať nárok uplatnený poškodeným napríklad takto „budem žiadať náhradu škody v plnej výške“, „pripojím sa s nárokom na náhradu škody“, resp. „vznikla mi škoda vo výške ...“, alebo „požadujem náhradu škody vo výške zistenej orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. vo výške škody spôsobenej obvineným“ (ASPI, Komentár, § 46 zákona č. 306/2005 Z. z.).

16. V danom prípade z už právoplatne skončeného trestného konania vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 3T/10/2016 vyplynulo, že žalovaný bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 01.06.2017, pričom odsudzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.06.2017. Pretože u žalovaného sa jednalo o pokračovací zločin podvod, ktorý je úmyselným trestným činom, škoda bola spôsobená úmyselne, a preto pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, táto je desaťročná. Začiatok jej plynutia je potrebné posudzovať k okamihu kedy došlo k zavŕšeniu konania obvineného a od tohto momentu posudzovať začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby. Týmto dňom je podľa názoru odvolacieho súdu deň, kedy došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, a síce deň 13.01.2011. Odo dňa

nasledujúceho začala plynúť objektívna premlčacia doba pre uplatnenie žalobcovho práva. Trestné oznámenie bolo žalobcom podané dňa 17.07.2012, pričom k vzneseniu obvinenia voči žalovanému došlo dňa 06.02.2013 (viď č.l. 44 trestného spisu), avšak nie pre skutok z titulu ktorého si žalobca uplatňuje nárok. K rozšíreniu obvinenia aj pre tento skutok došlo uznesením zo dňa 07.03.2014 (č.l. 49 trestného spisu). O tomto bol žalobca upovedomený dňa 03.10.2014 (č.l. 52 trestného spisu); súd prvej inštancie však správne konštatuje, že žalobca musel mať vedomosť o vznesení obvinenia aj pre daný skutok už dňa 16.06.2014, pretože si prostredníctvom starostu obce uplatnil do spisu (viď zápisnice o výsluchu poškodeného) nárok na náhradu škody. Od uvedeného okamihu (a nie od oznámenia uznesenia o vznesení obvinenia dňa 03.10.2014) mu aj podľa názoru odvolacieho súdu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota pre uplatnenie nároku, pretože sa preukázateľne dozvedel nielen o škode, ale aj o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Nedôvodná je preto obrana žalovaného, že žalobca sa mohol relevantne dozvedieť o škode a o tom, kto ju spôsobil, z kontrolných zistení Štátneho fondu rozvoja bývania zo dňa 29.10.2012 (viď tiež predchádzajúce zrušujúce uznesenie Krajského súdu Žilina č.k. 11Co 171/2018-110 zo dňa 27.09.2018). Odvolací súd pripomína, že poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu preukázateľného získania informácií o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne, ktorá osoba za škodu zodpovedá (viď bod 13), z kontrolných zistení Štátneho fondu rozvoja bývania takúto vedomosť poškodený - žalobca získať nemohol preto, lebo nie súd dostatočne určité.

17. V danej veci bolo pre rozhodnutie tiež podstatné posúdenie, či podaním trestného oznámenia, resp. ďalšími procesnými úkonmi žalobcu došlo k prerušeniu plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku (účinného v čase podania trestného oznámenia, začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia) poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahraďiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Predmetné ustanovenie umožňuje poškodenému v trestnom konaní navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahraďiť škodu spôsobenú trestným činom. Z hľadiska posúdenia, v ktorom štádiu trestného konania má uplatnenie nároku na náhradu škody dôsledky účinného uplatnenia, je potrebné vychádzať z citovaného ustanovenia. Podľa gramatického výkladu zákona toto právo zákon priznáva poškodenému výslovne proti obvinenému, teda osobe, voči ktorej bolo vznesené obvinenie. Až po vznesení obvinenia, ktorému predchádzalo začatie trestného stíhania, sa osoba podozrivá zo spáchania trestného činu stáva obvineným. Teda až po tom, keď trestné konanie bolo nielen začaté, ale bolo vznesené obvinenie voči páchatelovi, si môže poškodený účinne uplatňovať nároky na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Napokon, pokiaľ nie je trestné konanie začaté, nemožno hovoriť ani o tom, že poškodený v trestnom konaní riadne pokračuje, pretože okrem riadneho uplatnenia je podmienkou prerušenia plynutia premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka, aj riadne pokračovanie v trestnom konaní, a pokiaľ toto nebolo začaté, nemožno v ňom pokračovať. Riadne možno nárok uplatniť až voči tomu, voči komu bolo už bolo vznesené obvinenie. Lebo až vtedy je zrejmé, kým bola obeť trestného činu poškodená a v takomto prípade tiež jasné, voči komu si poškodený nárok uplatnil; tento nárok potom bude predmetom trestného konania (adhézneho konania) tak, že bude musieť byť o tomto nároku konané a rozhodnuté.

V kontexte vyššie uvedeného vo vzťahu k preskúmvanej veci platí, že až oznámením o vznesení obvinenia, o ktorom mal žalobca ako poškodený vedomosť dňa 16.06.2014, mohol začať účinne uplatňovať nárok na náhradu škody, preto tvrdenie žalovaného, že si žalobca riadne neuplatnil nárok na náhradu škody vo vzťahu k prerušeniu plynutia premlčacej doby, je neopodstatnené.

18. Zo zápisnice o výsluchu poškodeného zo dňa 16.06.2014 (č.l. 108 a nasl. trestného spisu) vyplýva, že poškodená Obec Svätý Križ, t.j. žalobca, si uplatnil v trestnom konaní škodu „...a výšku tejto škody upresníme vyšetrovateľovi písomne.“ Z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 07.03.2014 je pritom zrejmé, že žalovaný začal byť stíhaný pre pokračovací zločin subvenčného podvodu v súvislosti s čím mala byť žalobcovi spôsobená škoda vo výške 19.577,61 eur. Vychádzajúc z uvedeného výkladu (pod bod 14 a 15) odvolací súd dospel k záveru, že žalobca si dňom 16.06.2014 ako poškodený v prebiehajúcom trestnom konaní náhradu škody neuplatnil riadne (v konaní riadne nepokračoval), a preto od tohto okamihu mu neprestala plynúť subjektívna premlčacia lehota pre uplatnenie nároku (viď uznesenie Krajského súdu Žilina č.k. 11Co/171/2018-110 zo dňa 27.09.2018). Súd prvej inštancie doplnil po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu dokazovanie v požadovanom smere, pričom z

pripojeného trestného spisu dospel k správne skutkovému a právne záveru, že až podaním zo dňa 10.07.2015, ktoré bolo doručené vyšetrovateľovi dňa 15.07.2015, si žalobca ako poškodený uplatnil náhradu škody riadne. Jeho nárok v celkovej výške 19.577,61 eur bol súčasťou celkovo uplatnenej škody vo výške 155.107,78 eur. Uvedeným okamihom žalobca pri uplatňovaní náhrady škody v konaní riadne pokračoval, zotrval na svojom nároku, a preto opätovne správne súd prvej inštancie konštatoval, že v období od 15.07.2015, t.j. od riadneho uplatnenia nároku do 27.06.2017, t.j. do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku (viď bod 16), premlčacia doba spočívala. Od začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, čiže od 16.06.2014 do jej spočívania teda do 15.07.2015 (momentu riadneho uplatnenia nároku) uplynula doba 1 roka a 29 dní. Odsudzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.06.2017 a žaloba bola podaná dňa 04.09.2017, t.j. necelé 3 mesiace po skončení spočívania premlčacej doby. Vychádzajúc z uvedeného aj odvolací súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu bola podaná včas, t.j. v zákonom stanovenej lehote. K predmetnému záveru odvolací súd už len dodáva, že celkovo uplynul z premlčacej lehoty 1 rok a necelé 4 mesiace.

19. Pokiaľ žalovaný súčasne s podaním odvolania predložil ako nový prostriedok procesnej obrany zápisnice z obecného zastupiteľstva zo dňa 24.09.2012 a 19.11.2012, ktorými spochybňoval správnosť záverov súdu prvej inštancie ohľadom začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby odvolací súd najskôr vo všeobecnosti uvádza, že v danom prípade ide o uplatnenie novoty v odvolacom konaní.

20. Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

21. Koncepcia odvolacieho konania v civilnom spore vychádza z tzv. neúplného apelačného systému. Neúplnosť apelácie znamená, že je právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila, konanie pred súdom prvej inštancie je obmedzené. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok. V prípade ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/ až h/ CSP (v danom prípade žalovaný uplatňuje odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavineným doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Bude teda úlohou odvolateľa dokázať, že nové prostriedky procesného útoku, ktoré uvádza až teraz, nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplní, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačia opomenutie jej neskoršieho uvedenia a zavinenie nedbanlivosti. Úplne jednoznačne sa toto obmedzenie týka dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP. V prípade dôvodov podľa písmen e/, f/ a h/ CSP použitie doteraz neuplatnených prostriedkov procesného útoku alebo prostriedkov procesnej obrany na doloženie týchto dôvodov neprichádza do úvahy z povahy veci.

22. V danom prípade žalovaný vo svojej odvolacej argumentácii na podporu svojich tvrdení uvádza ako nové dôkazy zápisnice z obecných zastupiteľstiev zo dňa 24.09.2012 a 19.11.2012 tvrdiac, že ich nemohol predložiť, keďže k nim nemal prístup. K predmetnému odvolací súd uvádza, že podľa jeho názoru žalovanému už v priebehu prvoinštančného konania nič nebránilo zápisnice z obecného zastupiteľstva, na ktoré poukazuje predložiť, nejedná sa totiž o žiadne utajované skutočnosti, ktoré by neboli verejne prístupné, pri vynaložení bežného úsilia (zápisnice sa zverejňujú na úradnej tabuli obce resp. internetových stránkach). Návrh programu zasadnutia obecného zastupiteľstva sa zverejňuje na úradnej tabuli obce a na webovom sídle obce aspoň tri dni pred zasadnutím obecného zastupiteľstva (§ 12 ods. 4 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov). Podľa § 12 ods. 8 už cit. zákona rokovania obecného zastupiteľstva sú zásadne verejné. Napokon obec v postavení povinnej osoby má povinnosť zverejniť zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva, a to podľa § 5 ods. 8 < zákona č. 211/2000 Z. z. <. o slobodnom prístupe k informáciám. Žalovaný ani neuvádza žiadne skutočnosti, pre ktoré uvedené dôkazy nemohol v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Argumentácia „...že k nim nemal prístup...“ neobstojí. Z uvedených dôvodov odvolací súd pri svojom rozhodovaní na žalovaným predložené nové dôkazy (s poukazom na ním vymedzený odvolací dôvody

podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP) v odvolacom konaní neprihliadol. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že zo žalovaným označených zápisníc ani nevyplýva potrebná subjektívna kvalifikovaná vedomosť žalobcu o všetkých skutočnostiach potrebných pre uplatnenie nároku na náhradu škody.

23. Za vecne správny považuje odvolací súd aj výrok, ktorým súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému popri istine zaplatiť žalobcovi aj príslušenstvo - 9 % ročný úrokom z omeškania od 29. októbra 2015 (teda od okamihu kedy sa žalovaný preukázateľne dozvedel o žalobcom uplatňovanej škode a jej výške) do zaplatenia, spravujúc sa s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí publikovaným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5/2002. Napokon tento výrok žalovaný ani osobitne nenapadol odvolacími námietkami.

24. Keďže odvolacie dôvody žalovaného - odvolateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), t.j. aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené, odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny. Zároveň potvrdil aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť a nebol napadnutý odvolacími dôvodmi.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, v spojení s § 396 ods. 1 CSP a nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal úspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)